

ת"פ 47527/11/12 - מדינת ישראל נגד א.ר.

בית משפט השלום באילת

ת"פ 47527-11-12 מדינת ישראל נ' א' (עציר) 01 אפריל 2014

בפני כב' השופט יוסי טופף
המאשימה:
נגד
הנאשם:
מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד שחר עידן ועו"ד איציק אלפסי
א.ר. (עציר)
ע"י ב"כ עוה"ד אייל לביא - ס"צ
גזר דין

האישום והרשעה

1. ביום 28.1.2014 הורשע הנאשם, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. בבסיס ההרשעה - דברי איום שהפנה הנאשם כלפי רעייתו ואם ילדו (להלן: "המתלוננת"), עת שוחח עימה בטלפון, פעם או פעמיים, וכך אמר: "...הילד הזה שאת מבקשת עליו מזונות, אני אהרוג לך אותו וזה לא ילד שלי גם" והוסיף על כך קללות. וכן: "אם לא תגלי לי איפה את גרה, הילד הזה שאת מבקשת מזונות אני אהרוג לך אותו, איפה תברחי ממני, אני אחפש אותך".

טיעוני הצדדים לעונש

3. ב"כ המאשימה, עו"ד אלפסי, עמד על חומרת דברי הנאשם למתלוננת, עת איים לפגוע בה ובחיי בנה הקטן וציין כי לא בכדי נקבע עונש מירבי של 3 שנות מאסר לעבירת האימים. התובע טען כי המתלוננת חששה מאיומי הנאשם.

נטען כי לנאשם עבר פלילי מכביד הכולל עבירות אלימות קשות ביניהן תקיפה סתם, תקיפת קטין על ידי אחראי, תקיפות בת זוג חמורות וחבלה חמורה. נמסר כי הנאשם מרצה בימים אלה עונש של מאסר בפועל בגין תקיפה סתם ועל אף עברו לא נרתע מלבצע את המעשים בגינם הורשע. הוגש גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם.

התביעה הפנתה לאסמכתאות משפטיות וטענה למתחם ענישה שבין מאסר קצר לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

לנוכח מכלול נסיבותיו האישיות ועברו המכביד של הנאשם, עתר התובע לעונש מאסר בפועל במצטבר למאסר אותו מרצה הנאשם כעת, מאסר מותנה ארוך ופיצוי גבוה למתלוננת.

4. ב"כ הנאשם, עו"ד לביא, ביקש לבחון את דברי הנאשם למתלוננת, בגינם הורשעה בעבירת איומים, על רקע מערכת היחסים המורכבת של השניים.

נטען כי דברי הנאשם נאמרו בעדנא דרתחא לאחר שהמתלוננת סירבה להיפגש עמו למרות רצונו להיפגש עימה כדי לתת לה כסף. הסנגור לא הקל ראש בחומרת הדברים, אך הוסיף שכל מקרה נבחן לגופו בהתאם לנסיבותיו הקונקרטיים. בענייננו, כך נטען, מדובר ב"אמירות אומללות", כלפי בת זוג על רקע סכסוך הנוגע לדמי המזונות.

הסנגור ביקש להימנע מהשתת ענישה כספית על הנאשם לאור תקופת המאסר הממושכת אותה מרצה בתקופה זו.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה וביקש להסתפק בהשתת מאסר מותנה והתחייבות כספית.

5. הנאשם ניצל את זכות המילה האחרונה וטען כי נישא למתלוננת מתוך אהבתו אליה. לדבריו, יחסיהם נפגעו אודות להתערבותם של אנשים אחרים. הנאשם מסר שאין לו בעיה לרצות עונש של מאסר בפועל, אך ביקש את התחשבות בית המשפט מפני שהוא חושש לילדיו.

דין ומסקנות

6. תיקון 113 לחוק העונשין שעניינו "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" התווה את עקרון ההלימה כעיקרון מנחה בענישה לפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו (ס' 40ב לחוק העונשין).

מלאכת גזירת הדין מורכבת משלושה שלבים עיקריים:

תחילה, אקבע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, על בסיס שיקולים נורמטיביים ואובייקטיביים, בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בערך זה, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כמפורט בסעיף 40ט לחוק העונשין (סעיף 40ג לחוק העונשין);

לאחר מכן, אבחן האם ראוי לחרוג מן המתחם לקולא בשל שיקולי שיקום (סעיף 40ד לחוק העונשין) או לחומרא בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור (סעיף 40ה לחוק העונשין);

לבסוף, אקבע את העונש המתאים שיושת על הנאשם, בהתחשב בצורך בהרתעת הנאשם (סעיף 40ו לחוק העונשין), בצורך בהרתעת הרבים (סעיף 40ז לחוק העונשין) ובנסיבותיו האישיות של הנאשם שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק העונשין), כמו גם בנסיבות אחרות ככל שתמצאנה רלוונטיות (סעיף 40יב לחוק העונשין).

[ראו: ע"פ 2918/13 דבס נ' **מדינת ישראל** (ניתן ביום 18.7.2013); ע"פ 1903/13 עיאשה נ' **מדינת ישראל** (ניתן ביום 14.7.2013); ע"פ 1323/13 חסן נ' **מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.6.2013)].

מתחם העונש ההולם

7. מתחם העונש ההולם יקבע בהתאם לעקרון ההלימות כפי שהוגדר בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין. על מנת ליישמו בית משפט יתחשב בשלושת אלה: ראשית, בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בו; שנית, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ומידת אשמו של הנאשם; שלישית, במדיניות הענישה הנהוגה (ע"פ 8641/12 סעד נ' **מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.8.2013)). אעמוד להלן על מרכיביו השונים של מתחם העונש ההולם.

8. אטעים כי בכתב האישום יוחסו לנאשם שתי שיחות טלפוניות שקיים עם המתלוננת, יום לאחר יום, במהלכן איים עליה. ברם, בתום שמיעת מסכת הראיות ועל אף ששוכנעתי במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם השמיע איומים כלפי המתלוננת, לא עלה בידי לקבוע האם הדברים נאמרו במהלך שתי שיחות טלפון נפרדות או שמא בשיחה אחת. ספק זה עמד לטובת הנאשם ועל כן מצאתי להרשיעו בעבירת איומים אחת. משכך, מדובר בעבירה אחת המהווה אירוע אחד, כהוראת סעיף 40ג(א) לחוק העונשין.

9. **הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה:** עבירת האיומים היא עבירה חמורה אשר העונש המקסימאלי שנקבע לצידה הינו 3 שנות מאסר. בביצוע עבירת איומים נפגעים ערכים חברתיים של שלווה נפשו של הקרבן, חופש הפעולה והבחירה שלו.

אין לאפשר מצב בו איום הופך להיות כלי או אמצעי לפתרון סכסוך כזה או אחר, בפרט סכסוך בין בני זוג וקיים חשש שאיום כאמור יהפוך לפגיעה פיסית של ממש לאור חומרת הדברים שנשמעו המהווים איום אמיתי ומוחשי.

10. בתי המשפט על ערכותיהם קבעו שיש לשוות חומרה יתרה לעבירות המבוצעות בד' האמות המשפחה ונקבע כי כל עבירת אלימות במשפחה, ובכללה אלימות מילולית, צריכה לקבל מענה מוחשי. אמנם מטיבה עבירת האיומים אינה פוגעת פיזית בקורבנה, אך עבירת האיום כלפי בת זוג טומנת בחובה אלמנט מחמיר של אימה והשפלה שדורש ענישה מרתיעה.

ראו בעניין זה ע"פ 103/88 ליכטמן נ' **מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373, לאמור:

"...אינטרס החברה הוא להגן על שלווה נפשו של הפרט... מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט... בידוע הוא, שבמקרים רבים מושמעים איומים *Per se* כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא, כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה

פגיעה עתידית בחירות הפעולה של הזולת".

וכן, רע"פ 2038/04 למ נ' **מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 96, שם נקבע כי:

"האיום הוא, אפוא, ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי וזאת, כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן, פעמים רבות, כרוך האיום גם בציפייה להתנהגות מסוימת מצד המאיים שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום".

11. במקרה דנא, מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים גבוהה. הנאשם איים על חיי בנה הפעוט של המתלוננת והוסיף לומר לה שלא תברח ממנו כי הוא יחפש אותה. מדובר באיומים במרום חומרתם. דברים אלה כוונו להטיל מורא על המתלוננת ולתן לה תחושה כי חיי בנה בסכנה. ואכן, לא בכדי, חששה המתלוננת למסור לנאשם על מקום הימצאה. הנאשם פגע אם כן בשלוות נפשה של המתלוננת, בחירותה ובחופש הבחירה שלה, שעה שגרם לה לתחושה שהיא צריכה לנוס מפניו, פן יאתר אותה ויפגע בה ובנה.

12. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה זו מתחשבת בצורך במאבק בנגע האלימות המילולית שפשט בחברה הישראלית ומתפקידו של בית המשפט להעביר מסר ברור באמצעות השתת עונשים מוחשיים על מי שבחר לפתור את קשייו האישיים באמצעות פגיעה קשה בשלוות נפשו של אחר. מעשי אלימות, אף כאלה הבאים לידי ביטוי באופן מילולי, במסגרת זוגית או משפחתית מטילים מורא, אימה ופחד על קרובו במרחב המוגן לו ביותר.

ראו עפ"ג (מח' מרכז) 46721-02-10 **סימון לאוסקי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 6.5.2010), שם נקבע:

"התמונה העולה היא של התנהגות מאיימת משפילה ומטילה מורא של המערער כלפי המתלוננת: "לשון האיומים קשה, חמורה ואף אכזרית. יש בהישנותם על רקע עברו הפלילי של הנאשם, כדי להצביע על אופי אלים ומסוכנות ממשית". אנו ערים לכך שברוב העבירות מדובר באיומים ולא באלימות ואלם צוין כבר כי מדובר בלשון איומים קשה ביותר וכאשר מדובר באיומים כלפי בת-זוג, אין מקום להטלת עונשים מקלים (למשל רע"פ 1293/08 קורניק נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 25.6.08)".

עיון במקרים של עבירת איומים שנדונו בפסיקה מעלה כי הוטלו עונשים בהיקף רחב המשתרע מענישה צופה פני עתיד ועד למאסר בפועל למשך מספר חודשים, בצירוף מאסר על תנאי וקנס בסכומים גבוהים. כך למשל:

א. ברע"פ 1293/08 **אלכסנדר קורניק נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 25.6.2008), נדחתה בקשת רשות ערעור בעניינו של נאשם אשר הורשע בעבירת איומים כלפי בת זוג. על הנאשם נעדר עבר פלילי, הוטלו 12 חודשי מאסר בפועל.

ב. בעפ"ג (מחוזי מרכז) 1608-01-08 **עלאונה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 30.4.2008), נדחה

ערעורו של נאשם, בעל עבר פלילי, שהורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה של איומים כלפי עובדים סוציאליים. על הנאשם שריצה אותה עת עונש של 17 שנים ו-5 חודשי מאסר, הוטלו 8 חודשי מאסר בפועל במצטבר לעונש שריצה, ו-10 חודשי מאסר על תנאי.

ג. בת"פ 42579-11-12 (שלום באר שבע) **מדינת ישראל נ' אבן צבור** (ניתן ביום 14.3.2013) נקבע מתחם ענישה הנע בין חודשיים ל-12 חודשים בעבירות איומים כלפי בן משפחה. בגין מעשים אלו נגזרו על הנאשם 5 חודשי מאסר בפועל.

ד. בת"פ 41196-05-10 (שלום כפר סבא) **מדינת ישראל נ' משה גידו** (ניתן ביום 15.7.2012), הורשע נאשם על סמך הודאתו בעבירת איומים, בכך כי איים על המתלונן על רקע ויכוח על חנייה ואמר לו: "תעיף את האוטו אתה גם ככה מת, אני ארצח אותך". על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו 8 חודשי מאסר על תנאי, קנס כספי ע"ס 2,000 ₪ ופיצוי למתלונן ע"ס 2,500 ₪.

ה. בת"פ 1811/09 **מדינת ישראל נ' ארביב** (ניתן ביום 6.6.2012), הורשע נאשם על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של איומים נגד עובדת סוציאלית. על הנאשם, בעל עבר פלילי ישן, הוטלו 6 חודשי מאסר על תנאי והתחייבות כספית ע"ס 5,000 ₪.

ו. בת"פ 21596-08-11 (שלום עכו) **מדינת ישראל נ' ירון סננס** (ניתן ביום 21.5.2012), הורשע נאשם בעבירת איומים בכך שאמר למתלוננת כי יהרוג אותה לאחר שביקשה ממנו באמצעות אחיו כי ישיב את כספה שנעלם מביתה. על הנאשם הוטלו, במסגרת הסדר טיעון, 3 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי כספי למתלוננת בסך 2,000 ₪.

13. **בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות** (סעיף 40ט לחוק העונשין), מצאתי להביא בכלל חשבון, את חלקו המרכזי והעיקרי של הנאשם במהלך הדברים. הנאשם השמיע באוזני המתלוננת איומים חמורים בעיקר בכל הנוגע לפגיעה בחיי ילדה. הנזק שנגרם מביצוע העבירה בא לידי ביטוי בחששותיה של המתלוננת, אשר סירבה לגלות לנאשם היכן היא מתגוררת. המתלוננת, שלא ידעה כיצד להתגונן מפני הנאשם, סיפרה את שעברה לעובדת הסוציאלית ורק לאחר מכן אזרה אומץ להגיש תלונה במשטרה. הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, עשוי היה להיות גדול ומשמעותי במידה והנאשם היה מגלה את כתובתה של המתלוננת. ביחס לעבירה בנסיבות שלפניי, סבורני שיש לראות את עבירת האיומים בתוך המשפחה, ובייחוד ביחס לאיומים על חיי קטין חסר ישע, כבעלת חומרה ברף גבוה, גם אם דבר איום לא בא לידי מימוש בעולם המעשה ולא לווה במעשה המהווה עבירה נוספת. לא נגרעה יכולתו של הנאשם להבין את מעשיו ואת הפסול הברור שבהם ובכל עת יכל לחדול ממעשיו ולתקנם מבלי שעשה זאת. לא נשמעו סיבות המשמשות לזכות הנאשם. לא נשמעה טענה לעניין מצוקתו הנפשית עקב מעשיו. הנאשם אף אינו קרוב לסייג אחריות פלילית.

14. מכל המקובץ, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות והיחס ההולם בין חומרת מעשי העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש שיש להטיל עליו, סבורני כי **מתחם העונש**

ההולם לעבירה שבוצעה על ידי הנאשם נע בין מאסר מותנה למשך מספר חודשי מאסר ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל.

האם יש מקום לחריגה מגבולות מתחמי הענישה

15. כאמור, על בית המשפט לבחון האם ראוי לחרוג מן המתחם בשל שיקולי שיקום המהווים שיקול לקולא (סעיף 40ד לחוק העונשין); או מאידך, לחרוג מן המתחם בשל הצורך להגנה על שלום הציבור, המהווה שיקול לחומרה (סעיף 40ה לחוק העונשין).

בענייננו, לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם, כפי קביעתי, בשל שיקולי שיקום, הנאשם לא ביטא נכונות לשינוי כלשהו באורח חייו ולא התרשמתי כי הוא בשל להליך שיקומי (ר' סעיף 40ד(ב) לחוק העונשין). מנגד, לא שוכנעתי כי החשש שהנאשם יחזור ויבצע עבירות דומות מצדיק חציית רף מתחם הענישה לחומרה, משיקולי הגנה על שלום הציבור.

אי-לכך, מכלול השיקולים, לרבות שיקולי הרתעת הנאשם ואחרים כמותו מפני ביצוע עבירות נוספות (ר' סעיפים 40 ו-40ז לחוק העונשין), ינחוני בקביעת העונש המתאים לנאשם בגדרי מתחם הענישה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

16. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשע הנאשם, יש לקבוע את העונש המתאים לנאשם. בגזירת העונש המתאים לנאשם שמלפניי וכמצוות סעיף 40יא לחוק העונשין, יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות, אשר אינן קשורות בביצוע העבירות. נסיבות אלה נלמדות, בין היתר בענייננו, מטיעוני הסנגור לעונש, מרישומי הפלילי של הנאשם ומדבריו שלו לבית המשפט. בדרך זו חידדתיקון מס' 113 לחוק העונשין את הצורך בהמשך נקיטת שיטת ענישה אינדיווידואלית, הבוחנת נסיבותיו של כל מקרה ואדם המובא לדין (ע"פ 433/89 **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170; ע"פ 5106/99 **אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 350; רע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.5.2009)).

17. הנאשם, יליד 1958, נישא למתלוננת, לאחר פטירת אחיו, אשר היה בעלה של המתלוננת, ולשניים נולד ילד משותף. הנאשם נשוי לאישה נוספת, עמה יש לו 6 ילדיהם, והם המתגוררים בצפון הארץ.

מעיון במרשם הפלילי של הנאשם, עולה כי לחובתו הרשעות קודמות בעבירות אלימות ביניהן תקיפה סתם - קטין על ידי אחראי (מס' מופעים), איומים (מס' מופעים), תקיפה הגורמת לחבלה של ממש כלפי בן זוג וניסיון לבצע עבירה זו, חבלה חמורה ותקיפות הגורמות חבלה של ממש (מס' מופעים), הפרת הוראה חוקית והטרדת

עד. בגין אלה נדון הנאשם לעונשי מאסר בפועל (למעלה מ-61 חודשים במצטבר), מאסרים מותנים, וקנסות. יצוין כי בימים אלה מרצה הנאשם עונש של 22 חודשי מאסר בגין עבירות אלימות לרבות איומים.

18. בבסיס השיקולים לחומרה עומדת חומרת העבירה אותה ביצע הנאשם והמדיניות המשפטית בענישה בעבירה זו. אין זו המעידה הראשונה של הנאשם והנאשם צבר לחובתו עבר מכביד של עבירות אלימות, לרבות איומים, בגינם הושטו עליו עונשים מכבידים ומרתיעים, אך אלה לא מנעו מבעדו מלשוב ולבצע את העבירה בגינה הועמד לדין.

הנה כי כן, מי אשר חוזר ומבצע עבירות אלימות מילולית וחוזר ומבצע עבירות כלפי בת זוג, מאיים להרוג קטין אחרי שהורשע בתקיפת קטין על ידי אחראי עליו, יש להציב בפניו גבולות ברורים ומסר של הוקעה שאינו משתמע לשתי פנים. מחובתו של בית המשפט להעביר מסר חד וצלול לנאשם ולאחרים כמותו, לפיו עבירות מסוג זה יתקלו בענישה מוחשית.

הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו, הן בסמוך לאמירת הדברים ולא התקשר למתלוננת כדי להתנצל ולהרגיע אותה באשר לגורלה ולגורל בנם המשותף. הנאשם לא נטל אחריות לאחר מתן הכרעת הדין בעניינו ולא התרשמי כי עשה מאמצים לחזור למוטב. לא הוצגה לפני התנהגות חיובית של הנאשם או תרומה כלשהי לחברה.

הנאשם לא הודה בביצוע העבירה שיוחסה לו, כך שלשם מתן הכרעת הדין נשמעו ראיות וטיעוני הצדדים. אין לזקוף לחובת הנאשם ניהול משפט על ידו ולא החמרת עימו בשל כך שניהל את משפטו (ר' סעיף 40א(6) לחוק העונשין). אולם, הנאשם אינו זכאי להקלה לה זכאים נאשמים אשר לוקחים אחריות למעשיהם, מביעים חרטה וחוסכים מזמנו של בית המשפט ועדי הצדדים.

חומרת האיום ונסיבות ביצועו בשילוב עברו של הנאשם מציירים תמונת מסוכנות ומובילים למסקנה כי לא די בתמרורי האזהרה - בדמות מאסרים מותנים וענישה כלכלית, אלא יש צורך בענישה מוחשית בדרך של מאסר בפועל על מנת להמחיש עבור הנאשם את החומרה שבמעשיו החוזרים ונשנים.

19. כנגד השיקולים לחומרה, עומדים לנאשם גם שיקולים לקולא, אך לא מצאתי רבים כאלה להניח על כף הזכות לנאשם כנגד חומרת העבירה שביצע בנסיבות המפורטות בהכרעת הדין. הבאתי בכלל חשבון את נסיבותיו האישיות ומצבו המשפחתי המורכב, עת נישא לגיסתו לאחר פטירת אחיו, והצורך לנהל חיי משפחה כפולים, כאשר אשתו הראשונה וילדיהם מתגוררים בצפון הארץ והמתלוננת וילדיה מתגוררים בעיר אילת. נתתי את דעתי לתוצאות הענישה על משפחתו של הנאשם שעה שסמוכים לשולחנו מספר ילדים.

20. טרם חתימה, אציין כי עיינתי בפסיקה שהוצגה לפני מטעם הצדדים. מרבית הפסיקה שהציגה ההגנה הם גזרי דין שניתנו במסגרת הסדרי טיעון שגובשו בין הצדדים וכובדו על ידי בית המשפט. למותר לציין כי

כלל כל מקרה נבחן כפי נסיבותיו ומכאן הקושי ביתר שאת לעשות גזירה שווה בין מקרים בהם הוטל עונשים במסגרת כיבוד הסדרי טיעון. כידוע, אין גזר דין הנבנה על הסדר טיעון, כגזר דין שלא בהתאם להסכמת הצדדים. לרוב, ברקעו של הסדר טיעון מצויים שיקולים שונים של הצדדים, הן אלה הקשורים בביצוע העבירה והן אלה שאינם קשורים בביצוע העבירה.

אמנם, בית המשפט אינו כבול לעונש עליו הסכימו הצדדים במסגרת הסדר טיעון, ועליו לבחון בהתאם לאמות המידה המקובלות, ובכלל זה השיקולים הייחודיים המתחייבים מקיומו של הסדר טיעון (ע"פ 1958/98 פלוני נ' **מדינת ישראל**, פ"ד נ"ז(1), 577); אולם, אין להתעלם מכך שלעתים חלק משיקולי הצדדים לחתור להסכמה באשר לענישה או לטווח ענישה מוסכם אינם נפרשים במלואם, על כל פרטיהם, בפני בית המשפט ובין אלה ניתן להצביע על קשיים ראייתיים, הרצון להימנע מהבאת עד מסוים, הרצון להימנע מחשיפת חומר חקירה וכו'. בדרך זו עשוי העונש המוסכם להתגבש על בסיס השפעות שונות של שיקולים נוספים המטים אותו לכאן או לכאן. לא כך הדבר בגזר דין, שלא על בסיס הסכמה בין הצדדים, במסגרתו קובע בית המשפט מתחם ענישה על בסיס שיקולים נורמטיביים ואובייקטיביים וגוזר את עונשו של הנאשם בהתאם לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, מבלי להביא בכלל חשבון חלק מאותם השיקולים שבאים לידי ביטוי במסגרת הסדרי טיעון.

סוף דבר

21. מכל הנתונים והשיקולים שפירטתי לעיל, מצאתי להשית על הנאשם עונש בגין אירוע כתב האישום, כדלקמן:

א. מאסר - מאסר בפועל לתקופה של 4 חודשים, במצטבר לעונש שהוטל על הנאשם בבית משפט השלום בעכו בתיק 15294-03-09. תקופת המאסר בפועל תמנה החל מתום המאסר שמרצה הנאשם בתיק הנ"ל.

ב. מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר יבצע עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ג. פיצוי למתלוננת(ע.ת. 1) בסכום של 3,000 ₪ אשר ישולם על דרך הפקדתו במזכירות בית משפט בתוך 90 ימים ממועד שחרורו. המזכירות תעביר את סכום הפיצוי לידי המתלוננת, לפי כתובת עדכנית שתמסור המאשימה בתוך 30 יום.

ד. התחייבות - הנאשם יחתום על התחייבות בסכום של 6,000 ₪ להימנע מלעבור במשך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה בה הורשע. היה והנאשם לא יחתום על התחייבות כאמור בתוך 7 ימים מהיום, ייאסר בגין כך למשך 50 ימים.

ה. מוצגים - ניתן בזאת צו כללי לעניין המוצגים, לפי שיקול דעת המאשימה.

זכות ערעור לבית משפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, א' ניסן תשע"ד, 01 אפריל 2014, במעמד הצדדים.